

De man uit het bos

BEZOEK UIT ONVERWACHTE HOEK

Contact onderhouden met vrienden en vriendinnen doen we steeds vaker via sociale media.

Elkaar *in real life* zien en spreken hoort er echter ook bij. 'Echte' gesprekken gaan net wat dieper dan het kort uitwisselen van nieuwtjes via internet.

Wanneer reïncarnatietherapeut Marianne Notschaele met twee paranormaalgevoelige vriendinnen aan een gezamenlijke lunch zit om bij te praten, gebeurt er iets wonderlijks...

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Twee vriendinnen van me, Maan en Elise, had ik al een tijd niet gezien. Wel hielden we elkaar op de hoogte van privénieuwtjes dankzij e-mail, Whatsapp en facebook. We spraken bij mij thuis af om eens ouderwets bij te praten. Ik zou voor de lunch zorgen. Gespreksstof genoeg. Grappend noemen we onszelf 'de drie heksjes', omdat we het leuk vinden naast alledaagse onderwerpen – lees: chocolade, wel of niet gezond eten, werk, relaties en de liefde – ook over uiteenlopende spirituele zaken te praten. Het is prettig om paranormale waarnemingen met vriendinnen te kunnen delen. De scheidslijn tussen 'gek gevonden worden' en 'hooggevoelig zijn' is dun. Met gelijkgestemden praten, maakt dat ik mijn leven met vele paranormale gebeurtenissen minder vreemd vind.

GEESTIG

Elise, Maan en ik zaten aan het middageten, bij mij thuis in de keuken. Eén keukenraam bood zicht op een gedeelte van onze grote (bos)tuin en een pad van boomschorssnippers dat naar dennen toeliep, tot aan een hekwerk. Daarachter begonnen de landerijen van een van onze burens, een boomkweker. Het was een rustige lentedag in mei, de buitentemperatuur aangenaam. Af en toe schoven wolken voor de zon en viel er een piepklein buitje. Wij praatten, lachten, aten. Het was gezellig. We haalden grappige herinneringen op, aan de keer dat we met zijn drieën in de kelder van een Bredaas restaurant stonden, waar zich de damestoiletten bevonden. Op die plek – restanten van het middeleeuwse keldergewelf nog sfeervol zichtbaar – voelden we ons ineens enorm ongemakkelijk. Ik kreeg het ijskoud. "Beetje druk hier met al die dolende zielen", zei ik, doelend op lichtgrijze energieën die ik in een hoek van de kelder zag bewegen. "Haha, ja", zei Maan. Het stikt hier echt van de geesten." Elise voegde toe: "Blij dat jullie zeggen dat het hier spookt. Ik durf amper naar de wc te gaan, omdat ik bang ben dat ze naar me kijken!" Giechelend verlieten we deze 'geestige' toiletruimte en kregen alsnog de slappe lach in het restaurant. Als wij samen zijn, nemen we sneller paranormale activiteiten waar dan wanneer we alleen zijn.

VREEMDE WOLK

We bespraken vakanties, hadden het over te daten mannen, wisselden de laatste nieuwtjes uit, totdat het gesprek opeens stilviel. Elise, die aan tafel zat met zicht op het keukenraam, zei: "Wat is dát?" Maan en ik draaiden ons om en keken in de richting die Elise aanwees. Midden op het bospad hing een manshoge nevelwolk die langzaam onze kant uit kwam. De wittige transparante wolk raakte net niet het pad op de grond. Gedrieën staarden we ernaar. "Wat een rare stoomwolk", zei Maan. "Misschien warmt de zon het natgeregende bospad op?", opperde ik. Maar het pad zag er droog uit. De langgerekte ovaalvormige wolk dreef op ons af en loste langzaam op, vlak voordat deze de buitenmuur van de keuken bereikte. Wat was dat geweest? Een entiteit? Zielsenergie van een overledene? Voor ochtenddauw was het te laat, het was kwart over twaalf in de middag. Stoom afkomstig van een elektrisch apparaat? Niet mogelijk, buiten werkte niemand in de tuin met een machine. We kregen er een ongemakkelijk gevoel van, 'de kriebels'. De rest van de middag besteedden we aan serieuze gesprekken over leven en dood, dierbaren die pas waren gestorven en hoe het is om overleden personen te kunnen zien. De bijkletsmiddag sloten we af met de belofte vaker samen te komen. De herkomst van de stoomachtige wolk bleef in nevelen gehuld.

BUURMAN

Diezelfde avond was ik alleen thuis, toen om half negen werd aangebeld. De buurman die een honderdtal meters verderop in de straat woont, stond aan de toegangspoort. "Heb je het al gehoord?", begon hij, zodra ik aan kwam lopen. Ik had geen idee waar hij op doelde. "Wat zou ik gehoord moeten hebben?" We wonen achteraf in het buitengebied van een dorp, veel nieuwtjes en roddels bereiken ons niet of (te) laat. "Vanmiddag is J. overleden, jullie achterbuurman. Hij was op zijn veld aan het werk en ik had hem nodig, maar hij nam zijn mobiele telefoon niet op. Ik trof hem dood aan, bij de ingang van zijn landbouwschuur." Ik reageerde niet met 'oh, wat erg', maar met: "Hoe laat was dat?" "Net na het middaguur. Reanimatie mislukte. Ze hebben zijn lichaam later op de middag opgehaald." Onmiddellijk be-

greep ik wat Maan, Elise en ik tijdens onze lunch hadden gezien, J.'s zielsenergie, zwevend vanaf zijn landbouwschuur, die in het verlengde van ons bospad lag. Geen wonder dat we na het zien van die rare wolk zulke ernstige gesprekken hadden gevoerd over de dood. "Jeetje, wat erg", bracht ik geschrokken uit, "ik heb niets gemerkt." Dat klopte deels. Ambulance, sirene en reanimatie waren totaal aan ons voorbij gegaan, zo druk waren we in gesprek geweest. Omdat de meeste mensen in de straat waar ik woon mijn vakgebied tamelijk zweverig vinden, legde ik maar niet uit dat ik J.'s zielsenergie direct na zijn overlijden voorbij had zien komen in onze tuin. En ik niet alleen.

HET ALTAAR IN DE KERK

Enkele dagen later werd in onze dorpskerk een afscheidmis voor de overleden achterbuurman gehouden. Ik had hem niet erg goed gekend, maar altijd als ik hem in de verte op zijn landerijen aan het werk zag, staken we beiden ten groet onze handen in de lucht en zwaaiden we even. Bij leven was het een vriendelijke man. Daarom vond ik het gepast bij deze mis aanwezig te zijn. Beter een goede buur dan een verre vriend. Toen ik in de kerkbank zat, las een van J.'s volwassen dochters een mooi gedicht voor. Plotseling zag ik vanaf het hoge plafond boven het altaar een ijle energievorm naar beneden zakken. Een waterige nevelwolk, J.'s zielsenergie! 'Hij' zweefde in de richting van zijn dochter, die zichtbaar moeite had met het voorlezen van de tekst. Traag wervelde de transparante wolk zich om de vrouw heen, bijna alsof 'hij' haar tot steun wilde zijn. Een kort moment stopte de dochter met voorlezen, pakte een papieren zakdoek, droogde haar tranen, en herpakte zich. Zou ze haar overleden vader gevoeld hebben? 'Hij' was zo dichtbij! Hadden andere aanwezigen in de kerk hem gezien? Niemand leek de energievorm op te merken, behalve ik. De ijle wolk draaide nog een rondje boven de eerste rij kerkbanken bij het altaar en loste daarna op. In gedachten groette ik J. ten afscheid en wenste hem goede reis. ●

© Tekst: RHA Publishing,
Marianne Notschaele-den Boer
www.vorigelevens.nl